

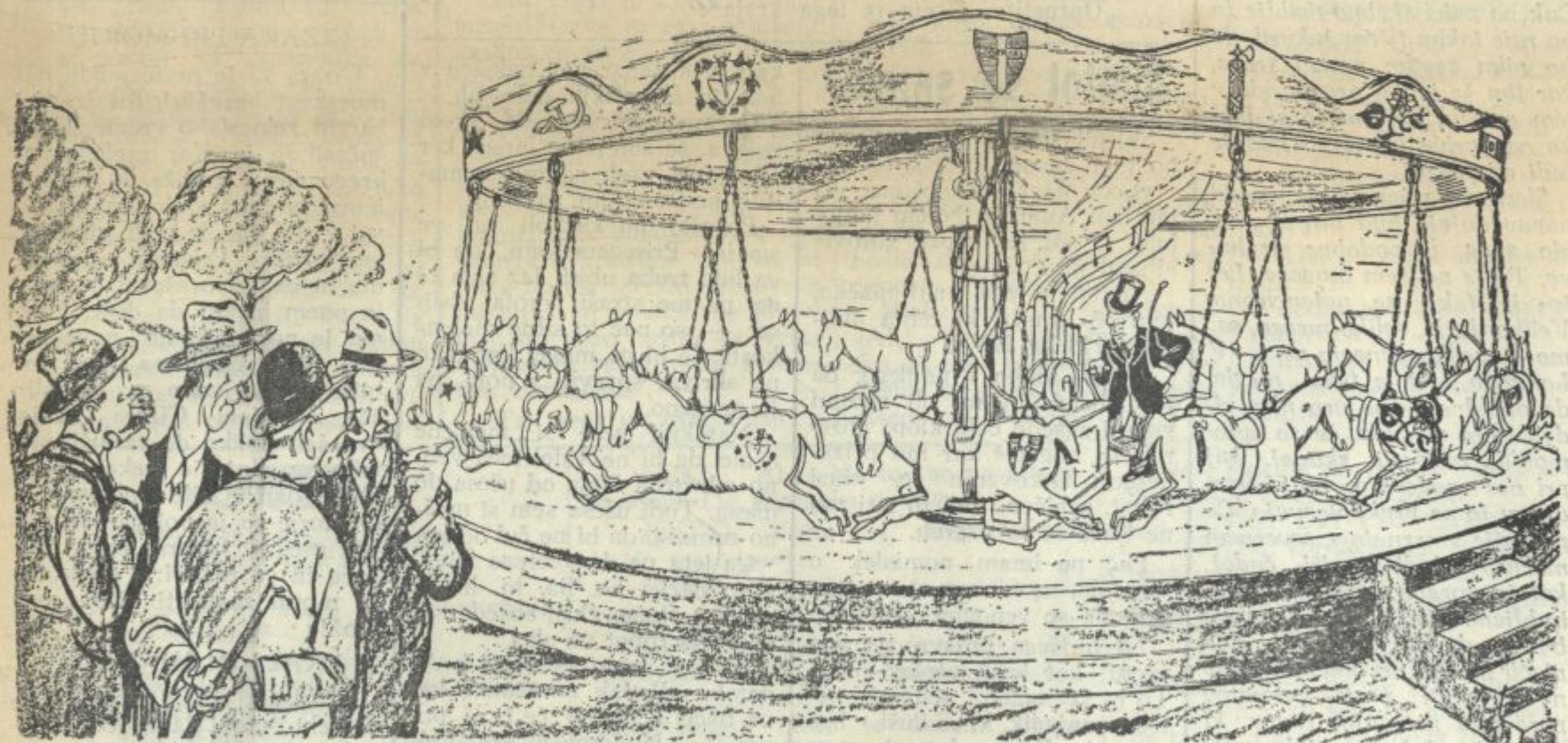
Izhaja vsak četrtek. (Esce ogni giovedì) - Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Favetti 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVK
Cena oglasov: 1 milim. visčine v širini enega stolpa L. 50, za trgovske reklame, benčna čvčstila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.—
Celoletna naročnina L. 15.—. Za inozemstvo L. 22.50

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 10. decembra 1925 - GORIZIA, giovedì li 10 dicembre 1925.

Št. 50

Kar od sejma je ostalo...

Kar od sejma je ostalo,
to je samo »ringelšpil«,
glavna žilica prometa
on je danes, prej je bil.

Kar vrti se rado, suče,
se k komedijam poda,
da se lirica zatoči,
in da godba zaišra.

Res, dekleta kratkokrjla,
so na konju redek špas,
pa še danes, ko pritiska
od povesodi velik mraz.

A kaj neki to nas briga,
da se le okrog vrti...
prodajalne pa so prazne,
še na trgu ni ljudi.

Stenske bločne koledarje slovenske in italijanske, z lepim ozadjem, dobite v **Narodni Knjigarni**. Vsak trgovec podari ob koncu leta svojemu odjemalcu stenski bločni koledar. **Pozor, trgovci!** „Narodna Knjigarna, sprejema naročila na bločne koledarje z ozadjem in s tiskan'm imenom trgovca. CENA na debelo od 2.- L. za komad naprej.

MOLE! slavní francoski igralec je nekoč nevarno obolel. Skoro vsak dan se je vstavilo pred

njegovo hišo v Parizu nešteto kočij, katerih lastniki so ga prihajali obiskovat. Končno se je izvedelo, da je nekoliko

boljši in da mu je zdravnik dovolil, da zavžije na dan nekoliko kapljic burgundca (ze lo dobro vino.) In takoj na-

slednji dan so mu njegovi znanci in ljubljenci poskali nad štiri tisoč steklenic burgundca.

ve, da ne more izpolniti, kar želi, drugače, če mu dovolijo, da privzdigne samo kljun, perutnico ali kremplj in to je ČUK NA PALCI.

JANEZ KRAVA.

Feldbebel: »Dopust hočete imeti, Janez Krava, radi »oh-ceti?« Izključeno! »Saj se bo

lahko vršila tudi brez vas!« Janez Krava: »Oprostite, gospod feldbebel, jaz sem vendar zaročenec!« PRI BRIVCU.

»Tako, za sedaj sem vam obril le polovico brk, da boste videli, kako delamo, mogoče vam ne bo ugajalo!«

Oglejo, in moj bog, tako zvesto!«

Včeraj sem nakanil udar. Ni mogoče ubiti Anatola, treba bo ubiti njegov smeh.

Mislil sem si besedo, ki bi kakor najhujši strup, ki umori strupljivo kačo v sekundi, besedo, ki spremeni črnega konja v belega in srednji razum v zatelebanost.

Pa se mu zaletim v obraz z brutalno lažjo in s zverin-skim naglasom:

»Anatol, žena te vara!«

»Ha, ha, ha, s kom?«

»Z menoj!«

»S teboj?«

»Z menoj, z menoj«, sem tulil besen.

»Ho, ho, ho, prekrasno!«

»To ti je krasno?« sem se zvil.

»Ubogí stavec« se zakrohota Anatol. »Grdoba, da bi se bila ti enkrat pogledala v zrcalo. Vem, vse vem, vse mi je povedala Ogleja in dobro sva se kratkočasila na tvoj račun prismođa.« »Hi, hi, hi, no pa si res silno smešen«

In brez konja je odmevalo »hi, hi, hi«, jaz pa sem zbežal osmešen izpred moža lepe Ogleje.

CIZARA PRI MORJU.

Cizara se je prvič mudil na morskem obrežju! Bil je vihar in zelo slabo vreme. Dolgočasil se je. Kar zagleda na bregu nekega moža, ki je zajemal morsko vodo in jo zli-val v sod, ki je tičal na majlem vozičku. Pristopil je k njemu in ga povpraševal o tem in onem in kaj da dela! Mož mu je povedal, da navadno lovi ribe, včasih pa vozi v bližnji hotel vodo za kopališče. Začuden Cizara ga je vprašal, koliko da zasluži. »O tako, za silo!« je rekel mož. Drugi dan je bilo leno vreme, in morje se je poglelo, ker je bila oseka. Cizara pride na breg in se začudi: »Vraga, to je moral zaslužiti včeraj oni mož!«

KRALJ IN MINISTER.

Francoski kralj Henrik IV. je neki dvorni dami vedno kazal svojo naklonjenost in prekanjena dvornica ga je umela pregovoriti, da ji je obljubil zakon. Preden pa ji je kralj izročil pismeno obljubo, je dokument pokazal svojemu ministru Sullyju. Ta je listino strgal in jo Henriku vrgel pred noge.

»Ste li nori?« se je kralj razliutil.

»Hotel bi, da bi bil nor samo jaz!« je Sully mirno pristavil.

Henrik IV. je malo premišlil in dano obljubo umaknil.

Solnce ali luna.

»Prosim, to kar je zdaj na nebu, ali je solnce, ali luna?«

»Oprostite, nisem iz tega kraja.«

Anatol se smeje.

Sklenil sem, da razglasim po vseh časopisih ta-le oglas:

»Lepo nagrado dobi oni, ki me reši Anatola. Način poljub-nen, le da je vseh gotov!« »Pisati na...«

Anatol ni pes, niti mačka, temveč hrust, ki tehtja naj-manj 118 kg 293 g.

Ni mi toliko v nadlego, da je debeluh in mi ob skupni vožnji zasede celo klopi; požeruh je, bogataš kar mu prizanesem; lahkoveren je, včasih robot, sebičen, tudi to naj mu ne bode šteto v greh.

Pač pa imam pomislek o Anatolu, ne morem ga prenašati, da se venomer krohota.

Ni hujšega pojava na tem svetu kot je Anatolov smeh. To ni več smeh, temveč potres, ognjenik, ki se duši v hri-pavosti. Ko se Anatol smeje je njegov trebuh podoben bal-lonu, ki bi najraje razpočil. Celo toliščeno telo od vrha štr-lečih las do nohta na palcu noge drhti in drhti.

Anatol se smeje celo živ-ljenje za vse in za nič.

Recite mu:

»Anatol, kako dežuje zunanaj!«

Odvrne vam s krohotom, ker se on sam nahaja pod streho.

»Anatol, lira pada, dolar se dviga!« Tedaj šele se smeje,

kajti ves denar ima naložen v bogatih ameriških delnicah.

Če mu poveste, da grozi vojska, se smeje še hujše, ker so ga pri vseh naborih temeljito podcenili in zavrnili.

Povejte mu karkoli on se smeje. Prisegam vam, da bi ga bilo treba ubiti. Jaz sam bi ga, pa me straši porota, vislice; — so pač to sitne malenkosti. Če bi ga mogel kar tako na skrivaj spraviti s pota, pa je nevarno.

Nataknil sem si meglene očale, da bi ne videl tega vedno odprttega žrela od ušesa do ušesa. Tudi ušesa sem si močno zamašil, da bi ne čul od novega leta pa do svetega Silvestra tistega ha, ha, hi, hi, ki prodira stene, gluši sosede in preglašča ropot na ulici.

Navzlic temu zahajam k Anatolu. »Bedak porečete, kaj pa tiščiš k njemu če ti ni povšeči!« Hudomušni ste, prenašam ga. — no, prenašam ga, pač zato, ker je soprog Ogleje. ljubke, krute, nepopisljive Ogleje. Soprog je Ogleje, koji dvorim že deset let, neodneh-ljivo in brezvspešno. Oh brezvspešno, ker če bi imel uspeh, bi ga vam gotovo ne zamolčal.

Tako prelivam solze, kolikor jih premore moje ubogo telo.

Pa pravim: »Zakaj o gospod si dovolil temu testu, neizogibnemu Anatolu, da se oženi s to ljubko, zapeljivo, sladko

Gorica, dne 10. decembra.

Če bi Čuk na palci ne imel tako gostega perja, bi bil prav gotovo že davnaj popolnoma zmrznil brez ozira na to, da ima posebno protekcijo tudi pred mrazom in mu je pogosto krat vroče brez ozira na letni čas, ko prebira strašno pisane dopise na uradništvu. Če bi se pa hotel letos obvarovati mraza, bi moralo priti še stokrat toliko z metlo pisanih in z robotostjo zasoljenih rokopisov, kot jih je že prišlo. Ali pa bi se moral lepo zakopati v tisto goro rokopisov, ki so padli v nemilost in zleteli v koš. To bi bilo tudi eno sredstvo. Precej dobro sredstvo za Čukovo vročino so tudi neredno plačujoči naročniki in razprodajal-cij lista. Tega sredstva se pa Čuk na palci skrbno ogiblje in bo raje takim tičem zakuril, da bo njim samim precej vroče, kar jim še lahko prav pride v tem mrazu; prihranijo si lahko na kurivu in ne najmanje tudi na sukni.

Sicer pa vremenski preroki napovedujejo hud mraz, meglo, sneg in podobne strahove. To je povsem mogoče. Letos je itak vse potencirano. Veliko dežja, veliko mraza, samo — veliko denarja ne. — V Londonu je bila taka megla, da opoldne še na uro niso videli, zato ni čuda, če so avtomobili zadrževali skupaj, saj pri nas zadevajo ob belem dnevu in se prekopicavajo. Če pa ladje zmrznejo v severnem morju, je tudi manjši čudež, kot če zmrzne marsikatero obljubljeno plačilo, ki bi moralo biti že davnaj izvršeno. Teh plačil na Čuk ne omenja, da se ne pregreši proti kateremu paragrafu notranjih zadev, ki pa imajo z želodcem tako malo opraviti kakor Čuk s finančnim ministrom, ki ga še pozna ne.

Ko je zadnjič Čuk letal po svetu, je tudi on izvedel, da se moramo tako pozdravljati, da dvignemo roko, kakor bi hoteli dati zausnico. Klobuke v koš, ni jih treba več guliti s privzdigovanjem in prijemanjem za kraje, naredite z roko luknjo v zrak, pa je stvar končana. Le eden je, ki se še nikoli ni upiral novim postavam in jim je zvesto služil skozi in skozi, zdaj pa odkrito po-

Anekdote o Petru Velikemu.

KAKO JE PETER VELIKI V DANSKEM POSLUŠAL PRIDIGO.

Na svojem drugem potovanju na Holandsko (l. 1716.) je obiskal ruski car Peter Veliki tudi mesto Dansko. Dospel je tja ravno na nedeljo in sicer v trenutku, ko so ravno zapirali mestna vrata. Šel je do neke gostilne in ves začuden zapazil, da ni videti na ulici nobenega človeka. Ko je dospel do gostilne, je vprašal gostilničarja, kako je to, da v tako obljudenem mestecu ni žive duše na cesti in to ob tako prijaznem nedeljskem predpoldnevu. Gostilničar mu je takoj razložil, da se nahajajo vsi meščani pri nedeljski maši in da bi jih kdo med pridigo ne motil, zaprejo celo med tem časom mestna vrata. Car bi zelo rad prisostvoval maši in zato se je nemudoma nameril v cerkev. Ko je stopil v cerkev, je takoj vstal mestni župan, ki je med tem že po straži pri vratih zvedel za carjev prihod, iz stola in peljal carja v ospredje cerkve. Car se vsede molče in veli županu, naj izvoli v stolico poleg njegga. Car prične napeto poslušati pridigo. Ljudje so seveda vsi gledali le carja in nihče se ni zmenil za duhovnika na prižnici. Toda to ni motilo carja samega, da ne bi pozorno poslušal pridige... Tedaj ga je nenadoma zazebló v odkrito glavo, ki je bila že nekojko plešasta, in... čisto mirno, brez vsake besede seže z roko k županovi glavi, mu sname dolgo lasuljo in meni nič tebi nič položi sebi na glavo. Tako, da je ostal gospod mestni župan gologlav in plesast v svojem stolu. Car je pa do konca pridige verno poslušal, nato nel-

zopet z glave lasuljo, jo posadil nazaj na županovo glavo, pokenal nekoliko z glavo, kar je pomenilo toliko, kot zahvalni poklon in odšel iz cerkve.

Kmalu nato je prišlo k carju mestno zastopstvo, da se mu pokloni. Tedaj je pravil nekdo iz carjevega spremstva mestnim zastopnikom, da je carju zelo ugajala mestna maša, kar

se pa tiče dogodka z lasuljo, pa, da se mu ne zdi nič čudnega, ker ima sploh tako navado, da kadar ga količkaj zazebe v plešasto glavo, da si molče izposodi lasuljo od kakega svojega dvorjanika, ki je ravno v bližini, ali pa od Menčikova... Torej ni nič čudnega...

Pred sodnijo.

»Obdolženi ste, da ste tiskali ponarejene bankovce. Kaj lahko navedete v svojo obrambo?«

»Na svobodo tiska, se sklicujem, gospod!«

NA KAK NAČIN JE CAR PETER HRABRIL SVOJE VOJAKE.

Leta 1704. je Peter oblegal mesto Narva in ga z močnim naskokom zavzel. Tako je zbrisal sramoto svojih čet, ki so doživele že marsikak poraz od švedske vojske. Toda na vsak način je hotel obdržati svoje vojake pri živalski divjosti, ki so se jo nasrkali v pianosti take zmage. Zato je usmrtil dva lastna vojaka, ki nista hotela izvršiti njegovega povelja, in položil še krvav meč na mizo svoje posvetovalnice in rekel vsem strmečim navzočim:

»Ta meč je oškropljen s

krvjo mojih lastnih vojakov, ki sem jo prelil v rešitev vašega življenja.«

PRI DOLŽNIKU.

»Vi torej nimate denarja? — No, videli bomo, vam ga že jaz pomagam najti.«

»Eh — kako vesel bodem, — bodeva pa delila, gospod upnik.«

NAIVNA MICKA.

»Micka«, je rekla gospa novj dekli »če boste hotela, se boste lahko vsak teden enkrat okopala v kopalni sobi!«

Micka pa je odgovorila: »Ah! Lepo se zahvalim gospa, za tako prijaznost. Kaj pa mislite od mene?! Saj vendar nisem več otrok!«

PRI STARINARJU.

»Evo vam pristne sohice iz XIV. stoletja, — garantirano avtentična.«

»Torej poznate izdelovalca?«

PRI ZDRAVNIKU.

»In sedaj, ko ste me preiskali, gospod zdravnik, kaj bo to?«

»No, kakor po navadi, 40 lir.«

VOJAŠKI DOBAVITELJI.

»Škandalozno, kako so slabo dobavljali armadi vse ono gnilo seno in preperelo mokro slamo.«

»No, pa so vendar zasačili krivca in nepoštenega dobavitelja in ga vrgli v ječo na golo mokro slamo.«

»Pomisliti, da je morda ravno on dobavil ono slamo, na kateri sedaj leži.«

PRIJAZEN OBISK.

Kmet je povabil soseda na obisk. Prinesli so na mizo juho z govedino. Gost zalode z vilicami kos mesa, ga nese na svoj krožnik in reče: »To, brat, kar sem zagrabil, je moja sreča«. Gospodar je srebrel čisto juho in ko je videl, da je gost pojedel meso sam, je pograbil soseda za lase in rekel: »Brat, kar sem zdaj zagrabil, pa je moja sreča.«

PRI TELEFONU.

Gospod Brze je klical v telefonu... »Cizara... Cizara!...« Nihče se ni oglasil pri Cizarovih. Po dolgem času se vendar oglasi tuj glas:

»Tu pri Cizarjevih!«

»Ali je gospod Cizara navzoč?«

»Da, ali želite ž njim govoriti?«

Tedaj je zgubil Brze potrpežljivost in zakričal: »Ne! Sploh nič! Hotel sem mu le stisniti roko in ponuditi cigareto!«

OVIRE.

Groteska v dveh dejanjih.
Spisal B. KARLO.

JOŠKO: In sedaj ni dovoljenja! Kaj naj storimo?

BORIS: Domov pojdemo!...

JOŠKO: Dobro! Ali kako prepričati, da ne bi prišli ljudje.

REŽISER: Se-e... (Hoče govoriti, pa ga vslevi Lukc.)

LUKC: Ali prej jaz, ali prej vi, gospod režiser. Meni je vseeno, samo oba hkratu ne moreva! Ampak vem, da bo moja bolj pametna! Veste kaj, plakate stržimo in v »Edinost« dajmo, da ni igre!

VSI: Saj res, v »Edinost« dajmo, telefonirajmo!

REŽISER: Žalibog, da bi bilo jutri popoldne prekasno, posebno, ker se igra vrši že danes...

LUKC: Ah! Na to se pa nisem spomnil. (Se popraska po glavi.)

JOŠKO: Veste kaj, zaupajmo v božjo razsodnost..

LUKC: ... sifonov in pojdemo h kosilu!

BORIS (se igra z Nado.) Bravo, Janez Luke, zdaj si pa pametno povedal: h kosilu pojdemo. No, ali ste končali s parlamentom? Kaj je sklenil slavni zbor? Smemo oditi?

JOŠKO: Kaj hočemo storiti? Jaz sam ne vem!

BORIS: No vidiš, če še sam ne veš! Pojdemo in se okrepčajmo, po kosilu možgani delujejo kot stroj, ki si mu prilil olia...

KARLO in SLAVKO (skriva odideta.)

LUKC: Res, tudi rijast!

REŽISER: Torej, dragi moji, sedaj gremo h kosilu... in ti Janez pa pojdi

in strži plakate po trgu in povej vsakomur, da ni igre!... Si razumel?

JANEZ: Da! Takoj grem. (Gre.)

STANE (pride.) Te strele nisem mogel dobiti, je šel igrat kartel!

VSI (kriče.) Kaj sedaj še pride, ali te ni sram! Seja je bila.

LUKC: In jaz sem si moral trikrat zavezati robec, da ne bom pozabil, kaj smo sklenili, ko sem bil jaz na mestu tebe tajnik. Čakaj (vzame iz žepa robec in ga odvezuje.) Ostali ga začudeno gledajo in se mu smejejo.) Prvič smo sklenili, da ni igre... Drugič, da so plakati po trgu... (tajno)... in da bodo prišle Openke... Milka, saj veš... Potem, potem, kaj je bilo že nazadnje? Čakaj, da se spomnim. (Dene prst na čelo, nato potipa po vozlu in ga razveže.) Aha! Aha! Veš kaj, v »Edinost« moras dati!...

STANE: Saj sem že dal!...

LUKC: Pa tisto ni prav, ker se igra

Moderni oslovski most.

Pisale so »Novice« in da se po njih ravnaj, poučujem sam svojo šestletnega Petrička ob zimskih večerih slovensko abecedo. Žal, da slovenska začetnica še ni dotiskana. Pa imam nemškega soseda, zasebnega uradnika, ki se na podoben, toda nemški način trudi s svojim šestletnim Fricljem. Ustanovila sva domačo slovensko s nemško paralelko osnovne ljudske šole v L... in skupaj določila učni načrt in metodo.

Začetek je bil sijajen. Pri črki i sva vzela otroškega konjička, ga narisala, pripisala črko i in pouk je tekel gladko:

V slovenski paralelki: konjiček — ihaha — i.

V nemški paralelki: Pferd — ihaha — i.

V slovenski: bum, bum — ura — u.

V nemški: bum, bum — Uhr — u.

Pri sledečih črkah so se začele težave, ker se nisva mogla zediniti na skupni program, pa sva zaenkrat razvostila slovensko s nemško vzporednico ter šla vsak svojo pot.

Jaz sem vzel izmed Petričkovih igrač oslička in vprašal Petrička, če ga pozna. Petriček je pritrdil in rekel, da pravi osliček i-a, nato sem mu oslička narisal, poleg njega pa še črko o in vprašal svojega abecednega kandidata, kako se glasi ta osličkova črka.

»I«. — Ne, i je konjičkova črka.

»A«. — Tudi a ne.

Nisem bil te stvari prav napeljal. Krivo je moje pomanjkanje pedagoških zmognosti.

Preudaril sem stvar natančneje, pripravil osličku komat, ki sem ga imenoval omot, o-

motal ž njim oslička in narisal oslička najprej s komatom okrog vratu, potem pa »omot« posebej v obliki črke o.

Pogodil sem: osliček, omot in črka o, vse je postalo jasno v Petričkovi glavici.

Na podoben način je moj nemški sosed na svoji neodvisni paralelki naučil svojega Friclja črko e z ozirom na to, da se oslu pravi po nemško Esel.

Pa se najdeta drugi dan Petriček in Friceljček in se skregata in stepeta — zakaj? Za oslovo črko, ker sta trdila vsak svojo, ta da je o, drugi, da je e. Boj je ostal med njima neodločen.

Najhujše se je zgodilo po

Božične okraske, svečke, umeten sneg, srebrno in zlato žico, sploh vse okraske za božična drevesa, jaslice, božične in novoletne razglednice dobite v „NARODNI KNJIGARNI“ v Gorici, Via Carducci števil. 7. Na debelo in na drobno!

treh tednih. Moj Peterček je moral v italijansko elementarno in kupil sem mu italijansko začetnico. Pa glej ga kleka namalanega — na četrti strani je osel in zraven njega oslovka črka, samo s tem razločkom, da se po italijansko pravi oslu asino in je zato njegova črka a.

Petričku sem moral pojasniti, da asino pravzaprav ni osel

ampak neka podobna italijanska žival, ki se kliče asino.

Tako se je moj ljubi Petriček v prvih petih tednih »navadil« pet črk in se obenem poprijel petih jezikov, slovenskega, nemškega, italijanskega, konjskega in oslovskega.

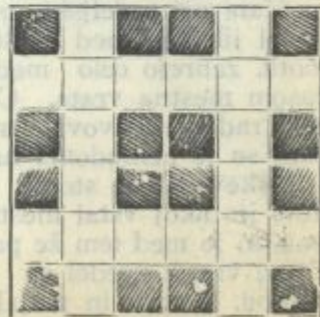
Meni pa je bilo pri srcu, kakor da sem s sinčkom prehodil pravi oslovski most.

Tako je!

»Kako se si mogla zaljubiti v tega človeka, ki nič nima?«
 »Pevec je, tak glas ima, da lahko naredi iz njega, kar hoče.«
 »No, zakaj si ne naredi par novih hlač, ker ima stare že poglodane.«

Nova uganka.

Na levi navzdol: Trg blizu Trsta.
 Na desni navzgor: Zensko ime.
 Zgoraj na desno: Zensko ime.
 Spodaj na desno: Težek poklic.

Kdor pravilno uganko reši in pošlje v kuverti za L. 2.—, (Jugoslovani Din. 5.—, a ne znamk), dobi po pošti 15 krasnih božičnih in novoletnih razglednic, bo njegovo ime objavljeno v prihodnji številki.

NAJPREJ TAKO, POTEM PA TAKO.

»Tako, moj sin«, je rekel razljučen oče, »sedaj pa povej, zakaj sem te nabil?«

»To — to je pa res lepo,« je zastokal mali sinček in požrl cele usta solz »najprej me nabije, potem pa ne ve zakaj.«

ne bo vršil! Moraš dati, da danes ni igre, da danes popoldne ni igre!

STANE (ga gleda ves začuden.) Kaj se ti meša?

LUKC: Ah, saj prav praviš, da se mi meša (se udari po glavi). Zdaj se še le spomnim, da smo sklenili, da ne smemo dati v »Edinost«, ali veš, eden je predlagal, čakaj, kdo je že bil tisti, ki je predlagal! Saj pravim, pozabil sem si napraviti voz. Veš kaj, kaj moraš vedeti, kdo je predlagal?«

BORIS: Saj si vendar ti predlagal.

LUKC: Ah saj res! Veš, se nisem spomnil! Le napiši, da sem jaz predlagal... Sicer pa, Joško, saj je še seja, saj jo še nisi zaključil!

JOŠKO: Seja je že zaključena, saj jo ni treba vedno z istimi besedami! No pa da ne boste kaj rekli, jo znam tudi pravilno zaključiti: »Zaključujem današnjo redno...«

REŽISER (kot bi se zbudil iz sanj):

...izredno, sem ti že enkrat rekel!

JOŠKO: ...torej izredno...

LUKC (za njim): ...neredno!

JOŠKO: ...sejo in pozdravljam vse navzoče in kličem trikratni...

LUKC (deklamira): Moč navade je velika...

JOŠKO: Ne! Enkratni Zdravo!

LUKC: Pika! Stane, tudi to napiši. Moja vest je čista. Natančnost, najlepša čednost.

III. PRIZOR.

(Na oder prileti Tone ves zasopel.)

Tone: Je...! je... je...!

VSI: Kaj je? Za božjo voljo. (Hite k njemu.)

TONE (malo jeclja): Je - je (težko diha.) Je, je-je-je. (Cepeta z nogami in otresa z glavo.)

REŽISER: Tiho! No, povej, kaj je!

TONE: Je-je-je! (Otresa z glavo.)

B-b-b-o—bo-bo-bo!

LUKC: Seveda bo, če še ni b'lo!

BORIS (gre bolj v ozadje z Nado): Gospodična Nada, jaz sem...

REŽISER: (ju zagleda): Čuj, Boris! (Se hitro obrne, kot bi ne bilo nič k Tonetu.) Torej, povej, kaj bo!

TONE: D-d-d-o-odovoljenje. (Se globoko oddahne.)

VSI: Res? Ah! Bo! Bo!

LUKC (že leze na lestvo k kulisam in miga z nogami): Bo! Bo! Bo!

DANJEL (cepeta po tleh z nogami): Bo! Bo!

REŽISER (miri): Torej mir! Maks! (mu pomigne). Stopi na stolico!

MAKS (stopi, dene roko na usta in zakriči): Miiir! Miiir! Cirkus jenja.

REŽISER: Predno greste h kosilu, moramo še enkrat ponoviti oni prizor... Stane, ali si šel po zavese?

STANE: Jaz? Kdo mi je pa ukazal. Da, da, saj sem, ne nisem šel tedaj...

(Dalje.)

Bi-ro-ro-krat.

(Humoreska.)

Uvod, ali pa prvo poglavje pred prvim poglavjem. Naslov je podoben staremu avtomobilu, kadar nima več benzina... Lahko je tudi nov... namreč avtomobil... ampak zelo... recimo pedanten mora biti... Če zgubi le drobčkan vijaček, pa se že po domače rečeno »naprdne« in prične kašljati: biro, biro-ro-ro-r.... Vsaj tako bi si človek mislil.

Dejanje se začne! Pravzaprav Janez Kljuka še ni dejanje kvečjemu produkt dejanja... bi rekel kak hudo mušnež... ali to je postranska stvar! Glavno je, da vemo to: Janez Kljuka je moderni uradnik.... Mislim, da mi ni potreba zgubljeni po nepotrebnem besedi in vam naznanjati še posebej, da je Janez Kljuka bančni uradnik, ker se to že samo po sebi razume! Kaj pa naj bi bil Janez, če ne bančni uradnik? Ali zopet zahajam na stranska pota! Danes je Janez Kljuka bančni uradnik, to je faktum, ki se ne da ovreči, kot to, da je zelo prijazen, vljuden, na uslugo vsem ljudem, prava kljuka na vratih »Narodne banke«. Moder je Bog in je vedel, še predno se je Janez spočel in rodil, da mu bo ime Kljuka in da bo kljuka svojim znanecem, stričnikom in tetam itd.... Da je lepo počesan, kadar stopi zjutraj v biro, zapazi najprej rdeče posbarvana in močno dišeča tipkarica, da se večkrat zmoti pri seštevanju, zapazi najprej debeli, trebušni gospod ravnatelj, da se približa prvi veseli dan v mesecu, pa zapazi prvi Janez Kljuka sam, odnočno, kot on pravi, njegova dlan, ki ga že štirinajst dni prej srbji... radi grozečih upnikov namreč... večkrat se pritoži Kljuka svoji sosedu rdeči barvi z bledeimi licami in močno črno podčrtanimi obrvmi....

»Ah, kako je dolgčasno na svetu, gospodična Zorka!«
»Da, res, biti sam!« odgovori gospodična Zorka in preskoči vrsto pri zelo važnem dopisu, kakor pravi ob pogostih sličnih nezgodah gospod ravnatelj. Iz tega razvidimo, da se našemu Janezu Kljuki vendar ne godi ravno tako dobro, kot se splošno misli... Pa nikar se ne vtikajmo v osebna stranišča!... Glavna stvar je tukaj bistvo groteske, ker bistvo je vedno glavna stvar! Janez Kljuka in gospodična Zorka sta le dve drevesi ob potu, ki jih na vsak način moram fotografirati, če hočem, da postavim pod drevo žejnega popotnika, ki se lagodno steza in preteza v njihovi sencl, seveda

Med sorodniki.

»Odkrito povedano: Kadar si poročil mojo sestro, nisi bil tako neumen.«

Odkrito rečeno: To je bila moja prva in največja neumnost»

s to resnično razliko, ki se je mora zelo uvaževati, da se Kljuka hodi v sencl biroja (in ne narobe) in gospodična Zorka... po vrsti — kot so hiše v Trsti... najprej v sencl Kljuka in potem še v sencl biroja... seveda samo prvih deset dni v mesecu... z ozirom na Kljuko....

Prejete nekega dne se je celo Janez Kljuka sam, kljub svoji letični izobrazbi, kratki pameti, kljub svojim dolgim lasem in slabem znanju poštevanič, začudil v spremstvu gosp. Zorke, ki je pisala na stroj:

»Narodna banka«

Podružnica v Zimbubimbu,

Telefon št. 1... Brzjavni naslov: »Narodna Banka« Zimbubimbu,

Delniška glavnica in rezerve: 300.000 Lir.

Obrestuje vloge na knjižnice po 10%. Izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantneje.

Zimbubimbu dne 23. Novembra 1925.

Velemenjeni gospod Nace Smrkelj!

Nova vas.

Prilagamo v odgovor na vas cenjeni list št. 0. z dne 8. 9. 1925 ki je odgovor na nas list št. 25/3 iz dne 25. Maja 1925 s katerim smo odgovorili na vas velemenjeni list št. 0 iz dne 25. decembra leta 1924 pobotnico da smo prejeli z vasim Cenjenim listom št. 0 vsoto Lir 0.10 (Beri in Pisi nic in Deset) porovnali obresti za Vso to 10 Lir ki ste Jo vložili v naso »Narodno Banko« podružnico v zimbubimbu 10. maja 1925

ta 1924 Zakar se Vam najpri-srneje Zahvaljujemo Spostovanjem Narodna Banka v Zimbubimbu.

T; C; Ravnatelj Grga Grglavček

Kasir (ali blagajnicar)

Podpisan Kljuka Janez

Prekrižana znamka za 0.50

stot. Stampilka: Narodna Banka v Zimbubimbu.

Tipkala gospodična Zorka Podrepnikova.

Ker piše gd. Zorka na stroj vrdke »Ungierwood«, ji oprostimo tiste strešice na »s«.

Misljam, da ni potreba še p»z« in »c« in druge napake.

Nebej omenjati, da vejice, pice, podpičja, stavki in druge take slovniške sitnosti ne igrajo tukaj nobene... vsaj glavne vloge ne... zlasti pa rabljenje velikih črk... ker se pač gospod ravnatelj, Kljuka in gospodična Zorka drže takozvanega bankarskega pravopisa, ki je nekoliko drugačen od Breznikovega. To v opombo...

Ta točen prepis pisma je stipkala gospodična Zorka trikrat, ker se je... radi Kljuka seveda... zmotila dvakrat. Vprašal jo je namreč prvič, kako se je kaj sinoči zabavala, drugič pa, kaj pomeni beseda najkulantneje... ker pa oba dva nista vedela, sta tudi oba dva molčala.

Sedaj šele se je Janez začudil in se nagnil k gd. Zorki:

»Gd. Zorka, poglejte, kaj se mi zdi, zelo čudno! Pošljamo pobotnico za deset čentezimov, overoviti jo pa moramo

z znamko za petdeset čentezimov. Kaj ni pravzaprav tukaj štirideset čentezimov zgube!«

Zorka pa: »No, saj i v mojo...!«

»Saj res, tudi v mojo ne!« je dejal veselo Janez. »Samo, da v mojo ne!« Gospodična Zorka pa se je zopet zmotila, nato sta ostala onadva še naprej v banki in sta se zopet zmotila in zopet ter čakala nestrpnost, kdaj bo vdarila ura na steni dvanajst...

Rešena uganka.

Mladenič prostovolec je bil star 16 let; 4 leta so mu manjkala do 20 let.

Prav so rešili:

Franc Brulc, Kranj; Silvij Tanko, Planina; Straunik Engelbert, Dravograd; Anton Črne, Postojna; Anica Karš, Trst; Milka Kisel, Zidani most; Lovro Makuc, Črna; Jožica Marcova, Ajdovščina; Mrak Ivan, Log; Slavko Došek, Cerklje; And. Valenčič, Košana; Ivan Kastelic, Trnovo; Ujčič Franc, Studena gora; Ivan Silič, Prosek; Bregant Rihard, Solkan; Ženko Marija, Trst; Nada Repinc, Prem; Bezek Rudolf, Sežana; Franc Brulc, Kranj; Karol Malalan, Il. Bistrica; Albin Bole, Voglje; Alojzija Zenko, Ubeljsko; Golja Olga, Trst; Ivan Miklavec, Postojna; Katica Dolenc, Postojna; eden, ki se je pozabil podpisati; Kokošar Peter, Mrzlo brdo; Vladimir Skrinjar, Sežana; Pavla Vilhar, Vel. Otok.

ENA ZA ŠTUDENTE.

Ko je delal princ Ferdinand XIV. maturo, ga je vprašal profesor zemljepisja: »Kako se imenuje morje med Vzhodom in Azijo in Zapadno Ameriko?«

Mladi princ zardi in trdovratno molči.

Čez nekoliko časa reče profesor: »Izvrstno, Visokost, v resnici se imenuje Tihi Ocean!«

ZAKONSKA IDILA.

Ona: »Pokaži mi pismo! Vidim takoj po pisavi, da ti je pisala neka dama in poleg tega, si se tako prestrašil, ko si ga dobil!«

On: »Prav praviš, je račun od tvoje šivilje!«

PRI FOTOGRAFU.

»No, gospica pršim, sedaj pa le mirno... da posnemem.«

»Lahko vam je zapovedati, ali psiček, s katerim me bode te slikali, ima bolhe.«

PETER VELIKI V BITKI PRI PULTAVI.

Kakor je znano, je Peter Veliki, najslavnejši ruski car želel razširiti svojo itak veliko Kusijo in dospeti do morja, ki je pač in bo še vedno glavna zakladnica vsake države, od nosno vrata v svet. Zato se je moral spuščati v boj s sosednimi Švedii, ki jih je končno pri Pultavi (l. 1709.) pošteno premagal. — Leta 1708. je pritiskal car na Karla XII. švedskega kralja, ki se je zapletel z njim v vojno, naj bi se pregovarjala za mir. A ošabni švedski kralj Karl XII. mu je odgovoril, da se bo prišel pregovarjat s carjem v Moskvo (namreč s svojo vojsko). Ko je to car čul, je kratko in jedrnato odgovoril: »Moj bratec hoče igrati Aleksandra Velikega, toda zelo se moti, če misli, da bo v meni našel drugega Darija!« (V opombo: Aleksander Veliki je bil grsko-macedonski kralj, ki je okrog 300 let pred Kristusom napadel perzijskega kralja Darija, ga temeljito premagal, tako, da je moral celo sam perzijski kralj bežati.) — In tudi v tem slučaju so poznejši dogodki pokazali resničnost Petrovih besed. Kajti leta 1709. je Peter Veliki temeljito potolkel kralja Karla XII. v bitki pri Pultavi, tako temeljito, da je moral Karlo XII. celo bežati v Turčijo. — Torej je on igral Darija, ne pa Peter!

PETER VELIKI IN ŠVEDSKI GENERALI.

Po tako dobro končani bitki pri Pultavi je bil car Peter kar ves iz sebe od veselja. Takoj na bojnem polju je dal pripeljati predse švedske ujetnike in neprestano jih je povpraševal: »No, kam pa se je zatekel moj bratec Karl?« (Namreč Karl XII.) ...Ni mogel prikriti svojega veselja. — Nato je povabil k obedu švedske vojne poveljnike in med drugim je vprašal vrhovnega vojnega poveljnika Reinschilda, kako močna da je bila švedska vojska pred bitko. Reinschild je odgovoril, da natančno ne ve, ker je to vedel samo kralj Karel XII., ki pa tega nikomur ni zaupal. Ka-

kor pa on (Reinschild) misli, je morala šteti 35.000 mož, med temi 18.000 Švedov in skoro ravno toliko kazakov. Car se je začudil in rekel: »Kako ste si drznili s tako majhno peščico v tako oddaljeno deželo in še oblegati dobro utrjeno Pultavo?« Reinschild pa je odgovoril: »Nas ni nikoli vprašal kralj, če si upamo. Kot dobri in vestni njegovi služabniki smo šli tja, kamor je velel on. In nikoli nismo ugovarjali!« — Car se je obrnil k enemu izmed svojih dvorjanikov, ki je bil nekoč zapleten v zaroto proti njemu in je rekel: »Vidite! Tako se služi

svojemu vladarju!« Nato jo dvignil kozarec in navdušeno napil: »Živijo moji učitelji vojaštva!« Reinschild je vprašal: »Kdo pa so oni, ki jih tako počaščate?« »To ste vi, švedski generali!« je vskliknil car — »Njihovo veličanstvo!« ga je prekinil Reinschild »potem pa ravnate z nami zelo nehvaležno! Ko delate tako slabo s svojimi učitelji!«

Po obedu je car velel dati švedskim generalom nazaj orožje in ravnal z njimi kot knez, ki hoče biti svojim podložnikom zgled velikodušja in naklonjenosti.

stili, kar pa ne bodo vjeli, bojo pa domov prinesli.« — (Je šel namreč oče v gozd izčistiti si svojo obleko, v katero so se vselili razni mrčesi.)

»Kam so šli pa mati?«

»Mati so šli pa v mlin — da bodo ta snedeno vrnili.« (Sposodili so si namreč moko, pa je nesla v mlin žito, da ga zmelje in nese vrniti moko.)

STARA NAVADA — ŽELEZNA SRAJCA.

Neka vdova si je po smrti svojega moža nabavila več živali in cel dan se pogovarjala z njimi. — Pa jo vpraša prijatelj:

»No, gospa Zičkova, kako vendar to, da imate sedaj tako ljubezen do raznih živalic, katere vendar niste mogli pretrpeti.«

»Kaj hočete, dragi prijatelj, saj veste, navada je navada, pa nisem mogla več prebiti, ko me je mož zapustil in nabavila sem si psa, ki mi godrja po hiši, kakor je revskal in se kregal moj ranjki. — Moj papagaj se je naučil vse cestne popevke in psovke, s katerimi je bil tako radodaren moj mož in ravno tako ti preklinja, da se mi kar zdi, da je on v obli. — Maček je pa tako sladkosneden, da mi vse polži in preišče, kakor je to delal moj mož, pred katerim ni bilo ničesar varnega.«

RAZLAGA.

Dva mladeniča gresta po cesti. Mimo pride voz, temu nasproti pa automobil. Konj se plasi. Mladi mladenič vpraša starejšega, zakaj se konj plaši automobila.

Starejši mu razlaga: »Vidiš to je pa tako. Konj je navajen videti le voz, ki ga vlečejo konji, ali živine sploh, zelo pa se vstraši, če vidi, da voz, kar sam leta po cesti, ker se mu zdi to nekaj nemogočega. Na primer, da bi sedaj ti kar naenkrat zapazil, kako zletajo po cesti prazne hlače, kar same od sebe! Ali bi se ne splašil tu di ti?«

Prav je imel ta fant.

V MESNICI.

Mlada dama pride v mesnico. »Pred trema tednoma sem vzela tu svinjsko pleče, ki je bilo zelo dobro, ali dobim lahko tudi danes tako?«

Mlada deklica prodajalka: »Da, tu visi še deset kosov, ki so vsi iste vrste.«

Mlada dama si ogleduje pleče, nato reče: »Če mi zagotovite, da so vse od enega in sicer istega prešiča, od katerega je bilo ono, ki sem ga vzela zadnjič, potem pa vzamem še dva kosla.«

Po obedu.

»Čujte, včeraj sem dobil v juhi svetel las, danes pa črn las. Kaj pomeni to?«

»To ni nič čudnega. Danes zjutraj smo menjali kuharico.«

Idila.

Stari gospod Hlevar je stal nekega dne na pragu svoje hiše v predmestju in zadovoljno vlekel iz svoje pipe. Prijeten duh po tobaku je zyabil njegovega soseda Poliznika skozi okno, to se pravi — le njegovo debelo glavo. Gospod Poliznik se je trikrat obliznil okrog ust, trikrat požrl slino, tisočdevetstopenindvajsetkrat pa si zaželel pipico tobaka. On ga namreč ni imel pri sebi... Ker se pa ni drznil vprašati gospoda Hlevarja za pipico, za celo pipico, se je pričel držati tiste znane »počasi se daleč pride« in poprosil gospoda Hlevarja najprej samo za vžigalico. Gospod Hlevar je najprej preiskal vse žepne, nato še enkrat, dokler se mu ni posrečilo, da je iztaknil v žepu telovnika že vso kosmato »špetaenpoko«

in jo ponudil gospodu Polizniku.

»Ah!« Pravi poliznjen diplomat Poliznikov. »Škoda, da nimam ravno nič tobaka doma...«

Tedaj je vskliknil hitro gospod Hlevar:

»Potem mi pa morate vžigalico vrniti!«

RESNIČNO.

Sicer ga niso imela za preveč prebrisanega, ampak kdaj jo je pa že dobro pogruntal. Simčev Dorček:

Stoji nečega dne na pragu hiše, z eno nogo izven hiše, z drugo pa notri. — Pride mimo sosed in ga vpraša:

»Ali je kdo doma?«

»Pač, pol enega človeka je danes doma.«

»Kje so pa oče?«

»Oče so šli v gozd na lov, kar bodo vjeli, bodo tam pu-

Pisma.

IZ CIVITAVECCHIA.

Fantje 82. pešpolka pozdravljajo stariše, dekleta in vse domače sploh in želijo, da jih pridejo kmalu rešiti fantje novega letnika. — Trebec Jožef, Orlek pri Sezani; Uršič Karol, Plešivca pri Sezani; Fabčić Alojz, Otavšče pri Lozicah; Rosič Rafael iz Logje; Gorjup Avgustin pri Colu; Klemenčič Albert, Auško; Žerjal Rudolf, iz Boršta, Zabrežec; Lipovec Anton, Šent Vid pri Vipavi; Pangerc Feliks, Dolina pri Trstu; Vodopivec Alojz, Ošpo.

IZ CERKNICE.

S člankom »... neka gospodična kratkolasa in gospod Marinus« priobčenem v 45ti številki »Čuka na palci« z dne 5. novembra 1925, sem objavil med »Pravijo« nekako — inkriminirano — vest ter sem se v isti neoljalno dotaknil z nekakim namilgom osebe, v pravem pomenu besede res da vsega spoštovanja in vse časti vredne gospodične Tončke Zgončeve, hčerke tamkaj obče znane in uglednega pošteniaka gosp. Andreja Zgonca, gostilničarja in posestnika, na način, ki bi se lahko v široki javnosti tolmačil kot moralno žaljiv, za njo samo pa bi imel še potem kot tak usodepolno posledice na dekliški časti.

Jaz sem to storil, resnici na ljubo povedano, nehote a vendar k temu storjenemu koraku inicijativno pokurjen po neki gotovo nedobroželci in brezpomembni osebi, ki me je, nevedneža, po moji lastni nepreudarnosti in nepoznanju njegovih razmer do prizadete osebe, v tem le kot nepotrebno peto kolo nelepo zlorabil in, seveda, očitno mistificiral pred vsem tudi kot odgovornega faktorja za vse iz tega nastale posledice. Radi tega, zlasti pa še ko sem prišel, žal, zdaj že do prepoznane spoznanja nad svojo zaslepljenostjo, s katero se je storilo imenovani gospodični, ki je pravzaprav vzor vseli čednosti in poštenosti, toliko gorja, povzročenim z grdim sumničanjem njene dekliške časti in ker bi srčno rad videl pri njej in njenih poštenih stariših zopet oni biserno čist blagor kot nekoč, obžalujem, preklicujem in izjavljam tem potom, da je v imenovanem članku navedeno ena sama izmišljena in podla laž ter pravcata mistifikacija in si štejem to tudi v svojo čast popraviti in prositi blažičnega oproščenja.

Mali, po nedolžnem preganjani in oklevetani gdč. Tonček pa želim iz vsega dobrohotečega srca, da bi ji odsihmal vedno lasno solnčice sijalo iz čistega, sinjega neba na z rožicami porastlo pot njenega mladega, čimaj da sedemnajst let starega življenja, vodečo no mehkem mahu skozi katero skakla poredno dimantno čist studenček in mu priklimavajo rožice ob strani, in to v edino zadoščenje, ki ga ji sploh more dati

A. S., pisec.

Cerknica, dne 5. decembra 1925.

Pravijo.

Pravijo v Sesslanu, da je neka domača sobarica, ki se zelo ošabno drži, pa vse eno fanta ne dobi.

Pravijo istotam, da Micka iz pod Sesslanca, je pri morju srce hladila.

Pravijo v Sesslanu, da J...a noče Paulinčka, ker on ima šika tri zbadal bi jo cele noči.

Pravijo v Vižovljah, da je neka gospodična, ki želi znanja z gosp. P. iz Nabrežine. Ker on je vajen sedeti, svehujemo naj ga s čolničkom pošče.

Čukov Koledar

kupite naglo, ako ga še nimate, ako se hočete smejati. Ne pozabite, da ima lepo novo naslovno stran, da je v njem nešteto novih slik, smešnic, humoresk in pesmi. Naročite ga v Narodni Knjigarni v Gorici, zahtevajte ga povsodi. Cena L. 3.20 za izvod. Po pošti L. 3.50.

Pravijo iz Jelšanske doine. Preječi smo dopis o pohujšanju v Jelšanski dolini z imeni, ki smo ga za zdaj odložili. Pride pa lahko kmalu na vrsto.

Pravijo na Uncu pri Rakeku, da so nekatera unška in slivska dekleta, do ušes zaljubljena v svoj obmejni ideal.

Pravijo, kaj vse se v Ajdovščini govori in pravi zadnje čase! Takšnih še ni slišal in videl »Čuk na palci« Zakaj ne pošlje sem svojega posebnega poročevalca?

Pravijo, da je bil ajdovski župan, pomislite — ajdovski gospod župan — dvanašt dni zaporedoma nabit. Vsa Ajdovščina in vse Šturje so govorile o tem. V čast gospodu županu pa bodi povedano, da je bil nabit na ajdovski in šturski občinski deski kot ženin na oklicih. Bog živi vrlega gospoda Naceta in njegovo boljšo polovico!

Pravijo nadalje, da je zadnja silovita burja odnesla z. cav. Dott. Ferriancien dve strehi. Kriv je g. Jakob Bolaffio, ki gre v takem vremenu popravljati svoj grad.

Pravijo, da sta na ajdovski sodnji dva Petra, oba klučarja, ki držita trdo v pesti vsak svoje kluče; prvi ne pusti nikogar noter, drugi pa nikogar ven.

Pravijo, da nosijo ajdovski odvetniki nove vrste stanovska pokrivala. Ta pokrivala so predpisana, zato da klientje ne vidijo, kako si odvetniki glave belijo z njih pravdami.

Pravijo, da je neki naš trgovec odslužil iz službe našo vrlo altistlnjo za prazen nič. Ni čudno, če gre pri nas opele rakovo pot. Na prošnjo znanege kvarteta je g. Jurca zložil in g. Vuga uglasbil v nadomestilo za »Lépo našo domovino« račio himno. Samo ta pesem je zdaj dovoljena po gostilnah in še ta se poje pianissimo, pianissimo.

Pravijo o ajdovskih penzionistih, kako se hvallijo, da imajo dobiti velikanski penzion. Že dve leti da ga vlečejo iz Rima in ga še ne morejo povleči.

Pravijo, da je najlepše mesto cele Julijske Benečije — ajdovsko živino-zdravniško mesto in da se tam živi brez skrbi in truda. Škoda le, da ni večno kakor Rim, ampak da je to mesto večno začasno.

Pravijo, da g. župnik Loban je ravno takšno župo kakor dolej, ko mu je vlada odvzela kongruo.

Pravijo, da gre g. Rudolfu Brajniku Silvestrovo boli po glavi ko vsem drugim Ajdovcem: in vendar je Silvester zadnji. Brajnik pa mora biti povsod prvi. Živel Rudolf!

Pravijo, da se le dne 6. grudna mudi v Ajdovščini — v Inkognitu, da ne bi motil javnega miru in reda — sv. Miklavž.

Pravijo, da je nekdo dal gospodični Tončki v Stolni ulici v Mariboru na Miklavžev večer enega v belem papirju zavitega Miklavža iz čokolade, da pa mu ga je vrgla s tako močjo v

obraz, da je Miklavžu brada odpadla; to pa zato, ker Tončka še ni videla črnege Miklavža pač pa že več črnih parklov.

Pravijo, da je v Mariboru nastal na Miklavžev večer hud mraz in da so nočni pičci proti temu energično protestirali zato, ker se niso mogli s parklji okoli loviti.

Pravijo, da v Mariboru mačke ne smejo hoditi brez nagobčka po mestu, če pa hočejo iti izven mesta, morajo imeti pa tudi povrh tega še dovoljenje.

Pravijo, da so bile v Mariboru na Miklavžev večer vse gostilne in kavarne polne, stanovanja pa prazna.

Pravijo, da v Mariboru izhaja zdaj dnevnik »Bubikopf-Zeitung«.

Pravijo, da je bila v Mariboru v Strossmajerjevi ulici otvorena nova zajuterkovalnica, katera je vsaki večer odprta.

Pravijo, da so v Mariboru nekateri že pozabili, da so naročili knjige »Goriške Matice«.

Pravijo, da je 5. decembra nekdo v Mariboru ujel nekega mladega psa, ki je imel znakom 653 in da ga je mučil tako, da se je ljudstvo zgražalo. Pes mu je na odgovoril, da naj ga pusti, ker ni ničesar storil, fant je potegnul zanjko še bolj, pes ga je zopet opozoril, da naj ga pusti. Ker pa tega ni hotel storiti, ga je vgrizel v levo roko, na kar so ga morali prepeljati v bolnišnico, pametnega psa so pa izpustili.

Pravijo v Komnu, da je neki izvežban mladenič iznašel tak električni tok, da se prižiga žarnice z žveplenkami.

Pravijo, da so na Laški Bajnški planoti nekateri fantje imeli tajno sejo zaradi tepanškega društva.

Pravijo v Podleščah, da so dekleta imela tajno sejo zaradi Čuka

Pravijo, da so dolenska dekleta šla na trg svetega Andreja v Gorico, da bi kakšnega fanta dobile, pa niso imele časa zaradi »ringelspila«.

Pravijo, da je pri zadnji tekmi Šparta-Zarja vodnika čisto gotovo zeblo. Ker se ni mogel maščevati nad mrzom, se je nad igralci. Nesreča je hotela, da so bili ti igralci Zarlaši...

Pravijo, da pri zadnji in sicer zgoraj omenjeni tekmi je sodnik vpeljal novo »regolo«. Za napako v kazenskem prostoru je zvižgal enaistmetrovko, a se je v istem trenutku spomnil nove »regole« in zažvižgal direkten strel. — Pepi iz Rolana ga vprašuje, zakaj ni zvižgal kar »ostacolo« (zapreka).

Pravijo, da je križ s temi novorojenimi sodniki. Prvič: ne vedo niti sami kaj delo na ferišču; njih edina skrb le, da se gibčno izogibajo žoge in se med tem učijo na pamet kako bodo govorili znanecem: Ko sem sodil partido... Drugič: so tako darežljivci, da prisodijo goal če vidijo žogo leteti v vrata; njim je deveta briga, če ista ne gre skozi.

Zakaj? Zato.

Zakaj so vse rutarske punce pobegnile v tuje kraje?

Zato, ker v Rutilh je preveč mraz in fantov ni, da bi jih zrel!

Zakaj je Mici iz J...a bila tako razburjena in govorila: Salamenski Čuk le počakaj, zdaj se pojdem pa vsak teden slikat, da boš imel opravila z mano?

Zato, ker je v 43 št. Čuk tako resnico povedal, da ji je prišla v dno sreča in ji je skoraj počilo.

MICKA IZPOD GMAJNICE.

Sam že v Čuku bila, na se nisem še oglasila. Sedaj se pa oglasim in dopisniku pojasnim, da fantov v mrežo nisem lovila, ker jo nisem še na glavi nosila. Če prav sedaj nobenega ni, saj niso še stare moie kosti. Je marsikatera tudi bogata, a nima ženina vsaka. Torej se dopisniku priporočila bom, da pozneje katerega dobila bom. Če dopisnika pamet srečala bo, skrbi sam zase, da bolje ti bo. Lahko si se jezil in sline cedil, kaj k repi povabljen nisi bil. Tvojega jezika se ne bojim nič, te pozdravljam čez ta visoki grič.

SIAM V MARIBORU.

Časopisi so pisali, da v Ljudski univerzi v Mariboru napovedano predavanje v Siamu se ni moglo vršiti 22. novembra, ker je šel predavatelj baje na pogreb umrlega kralja VI. v Siam. To predavanje se je pa vršilo 6. decembra, ker se je predavatelj že vrnil v Maribor. Predavanje je bilo zanimivo in tudi prav dobro obiskano. Med obiskovalci je bilo mnogo dišakov, med katerimi se je nahajalo tudi nekoliko di(v)lakov iz realke, kajti obnašali so se tako erdo, da jim je neki gospod moral reči, da naj naprosijo svoje profesorje, da jih nauče manire.

KAJ ČLOVFK RADI STANOVANJA VSEGA NE STORI.

V Mariboru se je naselil pred dve-mi leti neki bivši avstrijski Faenrich. Da dobi ugodno stanovanje, je takoj pristopil k demokratom, ker pa st. ni dobil in ker le prišla Ljudska stranka na krmilo, je pristopil k njej — ker pa tudi tu ni dobil stanovanja, je pristopil k Radičevi stranki. Ker tudi sedaj ne dobi stanovanja, namerava pristopiti k bodoči vladajoči stranki.

LUIGI CALISSANO & FIGLI

IZDELOVANJE VINA, ALBA

Bogata izbira finega vina v steklenicah:

Barbera, Freisa, Barolo, Bracchetto, Nebiolo, Asti spumante, Gran spumante

Namizna vina:

Grignolin belo vino navadno v steklenicah — — —

in zaloga pri

SALFATI GIUS.

ZGANJARNA, Trg sv. Antona 7. GORICA

Raznih najfinejših likerjev:

Moškati pasit, maršala, Turinski
vermouth, Vermouth bell, Cipro,
Malaga vino, punch, rum, žganje,
razni sirupi.

Specijaliteta: Krema mar-
šala, Jajčna maršala,
Jajčni konjak.

Žganjarna
JOSIP SALFATI
GORICA, Trg Sv. Antona 7

Širite čuka na palci.

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN
DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg. številka 6

sprejema vloge na hra-
nilne knjižice in te-
koči račun, jih obrestuje
po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpo-
vedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpove-
dnim rokom obrestuje tudi višje
po dogovoru.

Leopoldo Zakraisek

Gorica - Corso G. Verdi N. 13 - Gorica

VELIKA ZALOGA:

kuhinskih predmetov iz emajla in
aluminija, steklenin, porcelane itd.
Bogata izbira božičnih daril

Posebnost: ZIMSKE COPATE

IGRAČE

Cene zmerne! Cene zmerne!

Manufakturo, perilo, izdelane oblike
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Zaloga manufaktur

CARLO MALFATTI

GORICA - Via Carducci številka 5 - GORICA

Bogato založena z vsemi novostimi sedanje sezije
nudi sl. odjemalcem najboljše ugodnosti pri nakupu.

PRVOVRSTNI PREDMETI PO KONKURENČNIH CENAH

Reklamna darila.

Kdor nakupi za 100 - 200 - 500 - 1000 L. blaga dobi v dar:

1. - 6 najfinejših nosnih rutic z ožuram;
2. - 3 brisače iz gobastega blaga, bele;
3. - 1 elegantno kombinacijo za nevesto, platneno in lepo vezeno;
4. - 1 krasen prt za čaj z prtici iz finega platna „Fiandra“, za 6 oseb.

Prvovrstna zaloga tkanin RUGGERO VENUTI GORICA, Corso Verdi (nasproti Ljud. vrtu)

Velika zaloga domačega in češkega
volnenega blaga, perila, posteljinjih
pregrinjaj vseh vrst, volne za blazine
žime in parnic.

V času semnja Sv. Andreja in božičnih
praznikov so cene zelo nizke.

Sprejema se v popravilo:

punčke iz porcelana in celuloida,
lasne zaponke, torbice, vsake vrstne
stvari iz celuloida, gumija, ambre itd.

Trgovina igrač
A. FIEGL - Via Carducci 9 - GORICA

Babica avtorizirana
sprejema
noseče. - Govori slovensko.
SLAVEC - TRST - Via Giulia 29

Znižane cene ob priliki božičnih praznikov

Pomnite!

Predno začnete z nakupom igrač
za Vašo deco, oglejte si bogato
zalogo in izredno nizke cene pri

A. FIEGL

Gorica, Via G. Carducci 9. Gorica

Vstop dovoljen vsakomur brez
obveze nakupa

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati
cefirja, okstorda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.